

l'altra mirada

Vivències a Goma: Un record per aquells que no poden escollir

En Joan Carles Martín ens explica en aquest article la seva experiència en un camp de refugiats prop de Goma, al Zaire. El Dr. Martín és metge de Guàrdia del Servei de Pediatria del nostre Hospital, i durant els mesos de febrer i març d'enguany va estar col·laborant amb Mèdicos del Mundo, una de les ONG (Organitzacions No Governamentals) que treballen en l'atenció dels refugiats ruandesos.

Explicar en poques paraules la meua estada a Goma no és gens fàcil. I no ho és, perquè quan ho recordo em vénen un munt de sensacions a la memòria difícils de narrar i d'entendre per qui no ho ha viscut personalment.

Tot va començar d'una manera quasi inconscient. Decideixes fer-ho, i de sobte, tens un parell de dies per fer-te a la idea i marxar. Potser així és molt millor, però la veritat és que tens els teus moments de dubte. Quan arriba l'hora, la por per tot allò que t'és desconegut, el fet de no saber exactament què hi vas a fer i de quina manera, i d'altra banda, el sentiment de conèixer un món nou i diferent, de poder ajudar els altres, i la satisfacció que tot això et pot reportar a nivell humà i professional, es barregen fent un combinat explosiu de sentiments contradictoris d'un gran temor, entusiasme i exaltació apassionants alhora.

La veritat és que, d'aquesta experiència, el que més t'enriqueix a nivell global són les vivències humanes, molt més que les professionals, perquè tot el que puguis aportar és poc, ateses les circumstàncies. Al camp de Mugunga hi ha un munt de gent que fa molt de temps que hi són i

*En Joan Carles Martín envoltat de
nens ruandesos.*

que coneixen i saben com vèncer, a la seva manera, les dificultats. Estan molt ben organitzats, i el que has de fer és aprendre d'ells i col·laborar-hi amb els teus coneixements que, de vegades, poc serveixen en un lloc on manca de tot. El més important és adaptar-se a la situació i entrar en aquesta dinàmica de col·laboració mútua i d'aprenentatge, intentant millorar però sense canviar res, perquè el que hi ha realment funciona.

Són molts i de molts diferents àmbits els professionals que hi cooperen amb el seu gra de sorra, participant en el dia a dia del que us podeu imaginar que és un camp de refugiats.

Cadascú amb el seu motiu, alguns fugint de moltes coses i altres fent-ho per un ideal totalment altruista, però tots procurant donar el màxim d'ells mateixos, perquè quan ho vius de prop t'adones de com n'és d'important la teva aportació perquè funcionin totes les peces de l'engranatge. És un lloc immens, i veient-ho i recordant-ho imagino que el més difícil possiblement va ser al principi, fa un any, aproximada-

ment, quan tot estava per fer. Ara, malgrat totes les macances, la logística funciona, tothom té el seu paper i el seu lloc en el camp i sap el que ha de fer, gràcies a les ONG. Però jo i tots els que hi vam ser ens preguntem: fins quan?

Recordo de Mugunga, Rwanda i el Zaire els seus colors i la seva llum tan intensa, la seva olor penetrant i diferent, i la gran necessitat que tenen els refugiats d'afecte i comprensió.

Al principi és molt dur, fins i tot et plantejes seriosament si seràs capaç d'aguantar-ho; la mort, el dolor, el temor, la incertesa, però mica en mica comences a adonar-te de la falta que hi fas, i un dia veus i sents un somriure agraït, un altre t'agafen la mà i et parlen, i l'endemà et pregunten i tu preguntes, i vas fent amics, molt bons amics, i comences a notar aquella sensació tan bonica i confortant que és l'agraïment, rebre tant sense quasi donar res a canvi, notar la gratitud per tot, per molt poc que sigui, i el valor que ells donen a qualsevol mostra d'afecte, per petita que sembli, i et sens content perquè ets bàsicament útil, i experimentes l'agradable sensació de sentir-te plenament satisfet amb tu mateix per tot el que fas.

He après moltes coses, però essencialment he après a ser més persona. En un camp de refugiats aprens a conèixer-te molt més a tu mateix, a compartir i a donar sense esperar res a canvi; però sobretot, aprens molt de la gent, de la seva capacitat per suportar l'adversitat i el dolor, a viure al dia i al moment en un món on la por i la mort i la incertesa pel futur estan sempre presents.

Ells són capaços de viure, de sobreviure, i de no perdre l'esperança i la il·lusió. És una lliçó exemplar d'humanitat per a tots els qui, com jo, tenim la gran sort de poder escollir com volem viure.

Joan Carles Martín i Conillas
Pediatria

Els dimecres, Balls de Saló

Des de l'1 de març i fins al 14 de juny tots els dimecres a partir de les 19.15 i fins a les 20.45 s'han estat fent classes de ball de saló (vals,

tango, bolero, rumba, pas-doble, samba, foxtrot, rock, txa-txa-txa, etc) a càrrec dels professors Jordi Gendre i Anna Izquierdo. Entre quinze i vint parelles

*Jordi Gendre i Anna Izquierdo
van ser els nostres professors de ball.*

ens hem trobat cada setmana en el segon soterrani de l'Hospital amb l'esperança d'arribar a ser uns experts principiants ballarins, capaços d'entrar en una pista i demostrar que cap ball és estrany ni difícil.

Vàrem començar aprenent els passos bàsics de cada ball, primer practicant cada pas individualment i després fent-ho amb la parella. Al principi havíem d'estar comptant els passos i l'únic que veus són els peus de la teva parella. La veritat és que la música ni la sents, però de mica en mica comences a agafar més desimboltura, intentes seguir més el ritme de la música i

*Els aprenents de ballarins
van passar estones molt
agradables.*

el ball cada vegada es fa més amè.

Crec que ningú no ha acabat sent un ballarí expert, però sí que tothom hem après unes nocions bàsiques de ball de saló. De tota manera, el més important és que hem passat unes estones molt agradables i divertides.

Volem des d'aquí donar gràcies als professors: en Jordi i l'Anna.

Teresa Garriga